

Arrest

nr. 233 985 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 oktober 2016 per volmacht een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in als echtgenoot van mevr. H. H..

Op 7 februari 2017 wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod die hem werden betekend op 30 januari 2017 en dat hij de opheffing kan vragen in het buitenland en dat de bijlage 19ter als onbestaand wordt beschouwd omdat ze ten onrechte werd afgeleverd.

De Raad vernietigt bij arrest nr. 222 047 van 28 mei 2019 de beslissing van 7 februari 2017 waarbij de bijlage 19ter van 10 oktober 2016 als onbestaande wordt beschouwd omwille van het inreisverbod dat niet werd uitgevoerd noch opgeheven.

Op 12 november 2019 weigert de gemachtigde, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.10.2016 werd ingediend door:

Naam: E. A. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 05.08.1973

Geboorteplaats: CASABLANCA

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 10.10.2016 gezinshereniging aan met zijn echtgenote van H., H. J. M. (...) ((...)), dit overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 1°. Er werd reeds eerder een weigeringsbeslissing genomen nl. op 7.02.2017. Echter deze beslissing werd geannuleerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28.05.2019 en aan DVZ ter kennis gebracht op 3.06.2019. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Overeenkomstig de informatie in het administratief dossier is het koppel niet meer samen, daardoor is niet meer voldaan aan de voorwaarde dat betrokkene zijn echtgenote moet komen vervoegen of begeleiden. Het is niet omdat betrokkene nog officieel gehuwd is met de referentiepersoon dat deze voorwaarden niet meer zou moeten zijn voldaan. Het is wel degelijk de bedoeling dat men, voor zover men verblijfsrecht wenst als echtgenoot, een gezinscel vormt met de referentiepersoon.

Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat betrokkenes aanvraag tot verblijf ook overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.80 dient geweigerd te worden. Dat wetsartikel stelt immers dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd achtereenvolgens veroordeeld voor volgende feiten:

- Op 12.03.2007 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 60 uur en een geldboete van 50 € x 5 = 250 € omwille van diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, diefstal, weerspanningheid.

- Op 28.11.2011 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar wegens diefstal, diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging bij nacht.

- Op 16.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 26 € x 5.5= 143 € wegens diefstal.

- Op 9.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 26 € x 6= 156 € wegens diefstal

- Op 18.05.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 26 € x 5.5= 143 € wegens diefstal.

- Op 22.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Turnhout en bij verstek tot een gevangenisstraf van 1 maand, alsook een geldboete van 50 € x 5.5 = 275 € wegens diefstal

- Op 22.10.2012 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen en bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 100 € x 6= 600 €
- Op 24.04.2013 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve 4 maanden en een geldboete van 100 € x 5.5= 550 €, alsook een bijzondere verbeurdverklaring wegens verdovende middelen: bezit: handel: vervaardiging zonder vergunning.
- Op 5.06.2013 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging (herhaling)
- Op 25.04.2017 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden, geldboete 1000 € x 6= 6000 € met uitstel gedurende 3 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring wegens 'Psychotropische stoffen, vervaardiging, bezit, handel (herhaling).

Tot daar de veroordelingen die opgenomen zijn in het strafregister van betrokkene. Raadpleging van de ANG databank wijst uit dat er sindsdien nog PV's zijn opgesteld omwille van diefstal, nl. 1 PV in 2018 en 2 PV's in 2019. In hoeverre betrokkene daarvoor vervolgd is of niet, mogelijks de zaken nog hangende zijn, daar hebben wij geen zicht op. Het geeft echter allerminst een goede indruk. Het geeft de indruk dat mijnheer nog steeds niet op het rechte pad is.

Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene door de jaren heen verschillende aliassen heeft gebruikt. Aangenomen mag worden dat dit was bedoeld om de Belgische autoriteiten/politie op het verkeerde been te zetten. Het getuigt allerminst van enig respect voor de Belgische autoriteiten.

Tenslotte blijkt uit het dossier dat betrokkene een vrij zware verslavingsproblematiek heeft: zowel drank als drugs. Dit draagt uiteraard evenmin bij tot schuldinzicht of het veranderen van het gedrag. Een verslaving onderhouden kost geld en maakt de stap tot recidive nog lager.

Betrokkene is duidelijk een recidivist. Het is begonnen met 'kleine vergrijpen' nl. diefstal van 2 t-shirts en 4 mutsen in een boetiek (PV AN.12.LB.025659/2003 in het administratief dossier) maar het is geëscaleerd tot diefstal met geweld of bedreiging en uiteindelijk een drugsdelict. Betrokkene ging herhaaldelijk in beroep tegen zijn veroordeling. Op zich heeft hij uiteraard het recht om dit te doen, echter het getuigt niet van enig schuldinzicht om keer op keer in beroep nog te proberen zijn gelijk te halen of de strafmaat te verminderen.

De kans is daarom reëel dat dit gedrag zich in de toekomst zal herhalen. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar beschouwd voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers zijn familiaal leven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden inbreuken te plegen op de strafwetgeving. Wel integendeel, zijn partner heeft zelf ook reeds herhaaldelijk de politie moeten laten komen omdat betrokkene overlast veroorzaakte thuis. Ze wou eigenlijk ook niet meer dat hij nog in het huis verbleef. Gezien zijn eigen wangedrag tegenover zijn vrouw is het redelijk te stellen dat hij dat familiaal belang ook niet echt naar waarde schat en lijkt ons de beslissing hem het verblijfsrecht te onzeggen omwille van redenen van openbare orde, een evenredige maatregel. Niets weerhoudt er betrokkene en zijn partner van, voor zover zij de relatie toch nog zouden willen verder zetten, deze verder te zetten op afstand of zich gezamenlijk ergens anders te vestigen. Wie weet kan het een nieuwe start zijn, zowel voor mijnheer als, desgewenst, voor het koppel. Een andere omgeving of gescheiden leven van elkaar, kan evengoed een andere dynamiek geven waardoor betrokkene zich alsnog kan herpakken, zijn leven terug op de rails krijgt, zonder steeds in conflict te zijn van justitie en politie. Niets sluit uit dat hij dan op termijn en voor zover mevrouw dit nog zou wensen, op een latere datum, nadat betrokkene heeft bewezen zich in zijn nieuwe woonplaats wel te kunnen houden aan de strafwetgeving, zich alsnog te herenigen in België.

Overeenkomstig art 43 §2 dient bij het nemen van een dergelijke beslissing ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van het familielid in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België dient vastgesteld te worden dat betrokkene al zeer lang gekend is als vreemdeling in België. Het dossier gaat terug tot het jaar 2000, hij bewaam regularisatie, echter hij is er nooit in geslaagd een verlenging van zijn verblijfsvergunning te krijgen. Hij heeft zich daartoe ook nooit aangeboden en bleek in die periode vooral in Nederland te verblijven. Hij vroeg nadien een nieuwe regularisatie aan, maar heeft die niet meer gekregen. Intussen kwam hij in de gevangenis terecht en was hij dus al die tijd in illegaal verblijf in België en Nederland. Nederland stuurde hem herhaalde male terug naar België. Echter, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontlenen aan zijn illegaal verblijf in België, waarvan regelmatig verblijf in de gevangenis.

Verder wat zijn leeftijd betreft, betrokkene is niet van buitengewoon jonge leeftijd, nog buitengewoon oud waardoor het inhumaan zou zijn hem het verblijfsrecht te weigeren, vandaar dat ook zijn leeftijd geen beletsels kan zijn bij het nemen van deze beslissing.

Van zijn gezondheidstoestand is ons, behoudens zijn verslavingsproblematiek, niets negatiefs bekend. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene gezondheidstoestand een bezwaar zou vormen om deze beslissing te nemen.

Betrokkene's gezinssituatie werd hierboven reeds beschreven. Van een gezonde relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote kan niet worden gesproken, zij heeft reeds herhaalde keren interventie van de politie moeten vragen omdat de verstandhouding moeilijk was door het drank- en/of drugsgebruik van betrokkene. Alles wijst er op dat mevrouw betrokkene heel goed kent, hem steeds weer kansen heeft geboden. Overeenkomstig de laatste informatie waar wij over beschikken wenst mevrouw geen relatie meer te hebben met mijnheer, maar gezien het lijkt alsof het koppel in een knipperlichtrelatie zijn geraakt, kan mevrouw zich evengoed weer bedenken. Wij achten echter deze gezinssituatie ondergeschikt aan het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde en deden daarbij een evenredigheidstoets. Daarmee lijken ons de familiale belangen voldoende afgewogen. Verder wat betreft zijn economische situatie getuigt niets in het dossier ervan dat betrokkene zou zijn tewerkgesteld. Zijn economische situatie vormt alzo geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene's sociale en culturele integratie wordt betwist, immers zich niet houden aan de Belgische strafwetgeving, af en aan in de gevangenis verblijven, een waslijst hebben aan PV's waarin betrokkene vernoemd wordt, kan bezwaarlijk als een teken van integratie worden beschouwd.

Over betrokkene's bindingen met het land van oorsprong is ons evenmin iets bekend. Naar eigen zeggen zou hij al heel lang weg zijn uit Marokko. Gezien zijn leeftijd maakt dat echter niet zo veel uit. Hij moet reeds volwassen zijn geweest toen hij naar België kwam, nergens uit het dossier blijkt er sprake van dat zijn familie in België of Nederland zou wonen. Van een persoon die op volwassen leeftijd naar Europa is gekomen mag ook worden verwacht dat hij de taal of talen die gesproken worden in het land van herkomst nog voldoende beheerst. Dat hij bij een eventuele terugkeer naar Marokko zich zal moeten aanpassen spreekt voor zich, niets sluit echter uit dat hij snel terug aansluiting zou kunnen vinden bij familie, vrienden en kennissen die hij er heeft achtergelaten.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker bijkomende stukken neer. De Raad merkt ambtshalve op dat de procedure van inquisitoriale aard is. Het procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid tot het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Bijgevolg dienen de ter terechtzitting neergelegde stukken, die niet door het procedurereglement voorzien zijn, uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 40ter, §2 eerste lid 2°, 43 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 52, §4-5° van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 3, 9 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het EU-Handvest, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vermoeden van onschuld. Het middel luidt:

“Schending van art. 40 ter, §2, eerste lid, 2°, artikel 43 en artikel 62 § 2 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 52 § 4, 5de lid van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 3, 9 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het principe van het vermoeden van onschuld. De bestreden beslissing weigert het verblijf op basis van artikel 43 vreemdelingenwet. Art. 43 Vw. luidt als volgt (eigen onderlijning): (...). Artikel 45 Vw. voegt hieraan toe (eigen onderlijning): (...). Als concrete motieven wordt verwezen naar de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd om te stellen dat om redenen van openbare orde het verblijf wordt geweigerd. Verzoeker ontkent niet dat hij diverse veroordelingen heeft opgelopen. Het gaat in hoofdzaak over veroordelingen wegens diefstal en voornamelijk om “kleine vergrijpen”. Dit blijkt uit de opgelegde straffen. De bestreden beslissing stelt dit zelf ‘het is begonnen met ‘kleine vergrijpen’. Door dit te aanvaarden stelt de bestreden beslissing op zich al de voldoende ernstige bedreiging in vraag. Het gaat daarenboven vooral over misdrijven uit zijn verleden. Verzoeker wil dit niet minimaliseren, maar wel de juiste feitelijke inhoud ervan aanduiden. Verzoeker erkent zijn verleden. Hij heeft zich meermaals schuldig gemaakt aan diefstal, weliswaar op ‘kleine’ schaal. Verzoeker kampt

namelijk al jaren met een alcoholprobleem. De feiten kaderen in deze verslavingsproblematiek. De bestreden beslissing miskent het begrip openbare orde zoals het ondermeer door de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie is beoordeeld. In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten *Rutili*, punt 28 en *Bouchereau*, § 35, en arrest van 29 april 2004, *Orfanopoulos en Oliveri*, C-482/01 en C- 493/01, *Jurispr. Biz I* 5257, § 66). In het arrest *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid* van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, *Ramadani Ridvan t. Belgische Staat*). Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In casu worden veroordelingen uit 2007, 2011, 2012, 2013 en 2017 voorgebracht. Aan de laatste veroordeling van 2017 door het Hof van Beroep in Antwerpen wordt in de bestreden beslissing veel belang gehecht. Nochtans werd 'amper' een gevangenisstraf van vier maanden opgelegd. Verzoeker werd veroordeeld voor het gebruik van een voorgeschreven pijnstillers door de dokter van de gevangenis. De pijnstillers was echter voorgeschreven op naam van zijn celgenoot. De overige veroordelingen dateren van 2007, 2011, 2012, 2013. Het gaat daarenboven om feiten die dateren van enkele jaren voorafgaand aan de veroordelingen. Verzoeker erkent zijn verleden. Hij heeft zich meermaals schuldig gemaakt aan diefstal, weliswaar op 'kleine' schaal. Verzoeker kampt namelijk al jaren met een alcoholprobleem. De feiten kaderen in deze verslavingsproblematiek. Verzoeker betwist dat deze veroordelingen een voldoende basis kunnen vormen om te stellen dat uit dit gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het gaat niet om ernstige gewelddaden of ernstige druggerelateerde feiten zoals blijkt uit de uitspraken zelf en de opgelegde straffen. De redenen van openbare orde voor weigering van het verblijf zijn niet aanwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Artikel 43 § 2 vreemdelingenwet stelt: Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De bestreden beslissing houdt louter voor de vorm 'rekening' met deze elementen. De motivering in de bestreden beslissing is absoluut niet genuanceerd. Wat betreft de diverse onderdelen van die motivering merkt verzoeker het volgende op:

- Men stelt dat er geen sprake is van een gezonde relatie tussen partijen en dat er zelfs geen sprake meer is van een relatie. De familiale belangen zijn voldoende afgewogen.

Deze motivering is louter dogmatisch en houdt geen rekening met de realiteit.

Het gezinsleven van verzoeker is een realiteit, nog los van de houding van verzoeker of van zijn partner; dit staat op zich los van de feiten die verzoeker gepleegd heeft. Verzoeker heeft een relatie van meer dan twintig jaar met zijn echtgenote, zijn stiefdochter en stiefkleinzoon. Dit kan niet weggecijferd worden. Verzoeker erkent dat hij in een zeer moeilijke periode zit/zat. De jarenlange hechtenis, buiten komen zonder enige begeleiding/opvolging, de onzekere verblijfsituatie, geen mogelijkheid om te werken noch professionele hulp te zoeken,... weegt zwaar door. In die zin is verzoeker teruggevallen in overmatig alcoholgebruik. Dit heeft gezorgd voor echtelijke problemen. Desalniettemin houdt het huwelijk van verzoeker zonder meer stand. Zij hebben nog steeds een oprechte liefdesrelatie en steunen elkaar door dik en dun. Verzoeker is bovendien in begeleiding bij de AA en de huisdokter. Zijn verblijfsstatuut maakt een ambulante of residentiële begeleiding echter onmogelijk. - De stelling dat verzoeker een vrij zware verslavingsproblematiek heeft: zowel drank als drugs, klopt niet. Verzoeker benadrukt dat er op geen enkel ogenblik sprake is geweest van enige drugsproblematiek. Verzoeker begrijpt van waar men dit haalt. De elementen van verzoeker, die gekend zijn door verwerende partij, worden niet in rekening

gebracht in de belangenafweging. Het gaat om een relatie van meer dan 20 jaar. Het gaat om een huwelijk met een Nederlandse onderdaan dat erkend werd in België. Verzoeker is tevens al meer dan 20 jaar vaderfiguur voor zijn stiefdochter Natasja en opa voor zijn stiefkleinzoon. De motieven om dit dan toch verteerbaar te maken zijn het feit dat hij het familiaal belang niet naar waarde schat, ze hun relatie op afstand verder kunnen zetten of zich gezamenlijk ergens anders vestigen. Verzoeker stelt zich vragen naar de ernst van dergelijke motieven. Er wordt geen rekening met de hechte intense relatie die verzoeker heeft met zijn echtgenoot. Anders wordt er geen rekening gehouden met de leeftijd van zijn echtgenote, 72 jaar oud en haar medische problematieken. Zonder het nodig onderzoek te verrichten is het bijzonder kort door de bocht om te stellen dat verzoeker zijn huwelijk niet naar waarde schat. Verzoeker benadrukt dat hij effectief een moeilijke periode heeft gekend. Rekening houdend met zijn profiel valt dit te begrijpen. Hij kent een verslavingsproblematiek aan alcohol. Zijn illegale status maakt het onmogelijk om ambulante of residentiele begeleiding op te starten. Desalniettemin is hij in behandeling bij de Anonieme Alcoholiekers (AA) en bij de huisdokter. Zijn echtgenote steunt hem door dik en dun. Zij hebben nog steeds én na 20 jaar een oprechte, liefdesrelatie. Het klopt dat door zijn alcoholisme de gemoederen reeds hoog zijn opgelopen. Dit betekent echter niet dat hij zijn huwelijk niet naar waarde schat. Verzoeker is ziek, hij is alcoholist. En zonder de juiste hulp is het bijzonder moeilijk om niet te hervallen. Helaas maakt zijn profiel deze hulp onmogelijk. Desalniettemin volgt hij intense begeleiding bij de AA.

- De bestreden beslissing stelt verder met betrekking tot zijn leeftijd: "betrokkene is niet van buitengewoon jonge leeftijd, nog buitengewoon oud waardoor het inhumaan zou zijn hem het verblijfsrecht te weigeren."

Een normale lezing van de conclusie van dit motief is dat de beslissing zelf vindt dat het niet toekennen van het verblijfsrecht aan iemand die noch jong noch oud is, inhumaan is. Een andere lezing is niet mogelijk. Verzoeker zou dus verblijfsrecht moeten krijgen. Verzoeker is op het ogenblik van de beslissing 46 jaar. Zijn echtgenote is momenteel 72 jaar. Op 72 jarige leeftijd is het evident niet humaan om deze persoon nog te verplichten zich te 'verplanten' naar een ander land, nog des te meer omdat die persoon de Nederlandse nationaliteit, legaal verblijf, kinderen en kleinkinderen heeft. Daarenboven heeft de echtgenoot van verzoeker medische problemen. Zij lijdt aan COPD, heeft ernstige rugklachten en nier, schildklier en darmproblemen.

- De stelling van verwerende partij dat "wie weet kan het een nieuwe start zijn, zowel voor mijnheer als, desgewenst, voor het koppel. Een andere omgeving of gescheiden leven van elkaar, kan evengoed een andere dynamiek geven waardoor betrokkene zich alsnog kan herpakken, zijn leven terug op de rails krijgt, zonder steeds in conflict te zijn van justitie en politie".

Hoe kan een beslissing in alle ernst dergelijke motieven gebruiken waar het rekening moet houden met het gezinsleven. Het gezinsleven wordt integendeel uitgesloten en de verbanning uit het reëel bestaande gezinsleven wordt zelfs als een positief element gezien. Het is de wereld op haar kop. Aangezien ook de concrete motieven niet afdoende zijn op zich, en evenmin om te voldoen aan de vereisten van de noodzakelijke overweging ervan in het kader van artikel 43 §2 vreemdelingenwet."

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 2°, 43, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van het hoorrecht en van artikel 41 van het EU-Handvest. Het middel luidt:

"Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat 'we de gezinssituatie ondergeschikt achten aan het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde en deden daarbij een evenredigheidstoets de familiale belangen werden voldoende afgewogen.' De zogenaamde overwegingen waarnaar verwezen wordt zeggen totaal niets over het familiaal leven en privéleven van verzoeker. Het motief is louter stereotiep en steunt op geen enkel concreet gegeven over het gezinsleven. Zoals hoger gesteld wordt deze conclusie reeds getrokken louter op basis van het strafrechtelijke verleden, en zonder rekening te houden met en voorafgaand aan de andere beschouwingen over gezinsleven. Er is geen fair balance toets. Het is een loutere dogmatische bewering dat het familiale belang 'hier dan ook' ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde. Eigenlijk zegt de beslissing dat er om die reden eenvoudigweg geen enkele proportionaliteitstoets dient te geschieden; Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/ België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67). De

verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83). Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin. Artikel 8 EVRM is bijgevolg geschonden.

Tweede onderdeel,

Het hoorrecht is niet gerespecteerd. Verzoeker is op geen enkele manier gehoord. Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Ook een weigering van verblijf valt onder de toepassing. Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013. Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat verzoeker dit arrest van 24 juni 2014 wat de principes betreft hier voor herhaald aanziet, en het bij de stukken voegt. Dat in dezelfde zaak Valderrama Correa t. Belgische Staat bij arrest nr. 135 914 van 7 januari 2015 de bijlage 13 septies vernietigd werd op basis van het in UDN als ernstig weerhouden middel, met name de schending van het hoorrecht en de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van verschrijving van die wettelijke samenwoning. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen. In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing. Er is geen enkel hoorrecht uitgeoefend met betrekking tot de diverse onderdelen van de hier bestreden

beslissing. Verzoeker werd niet gehoord i.v.m. de strafrechtelijke veroordelingen noch met betrekking tot zijn gezinsleven; deze worden eenzijdig geïnterpreteerd. Als verzoeker hierover gehoord was had hij kunnen toelichten in welke context deze feiten te situeren waren, zonder daarom afbreuk te doen aan de veroordelingen zelf. Hij had dit kunnen kaderen in zijn verslavingsproblematiek en kunnen aanhalen wat hij onderneemt om hieraan te werken. Verzoeker is evenmin gehoord over de in rekening te brengen elementen van artikel 43 § 2 vreemdelingenwet. Hij is niet gehoord over zijn reëel gezinsleven; zijn gezondheidstoestand en deze van zijn echtgenote, zijn economische situatie noch over de impact van zijn zeer lang verblijf in België. Verzoeker is niet gehoord over zijn bindingen met Marokko. Verzoeker had kunnen wijzen op de nog steeds hechte en oprechte relatie met zijn echtgenote. Hij had de politie interventies kunnen kaderen in een ruimere context. Hij had kunnen wijzen op zijn relatie met zijn een stiefdochter en stiefkleinzoon. Dat hij al meer dan twintig jaar een gezinsleven heeft met zijn echtgenote, stiefdochter en stiefkleinzoon. Verzoeker had kunnen wijzen op de leeftijd van zijn echtgenote. Zij is namelijk 72 jaar oud en sukkel met haar gezondheid. Zijn echtgenote lijdt aan COPD, heeft ernstige rugpijnen, klachten aan haar schildklier nieren en darmen. Zij kan moeilijk gaan. Overigens had verzoeker, indien hij gehoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Hij had ook elementen kunnen aanbrengen in verband met de hem ten laste gelegde inbreuken op de openbare orde. Hij had de feiten waarvoor hij veroordeeld was kunnen duiden; hij had kunnen aangeven dat het steeds ging over 'kleine' ingrepen zoals het stelen van T-shirts, voedingsmiddelen en alcohol flessen. Hij had kunnen aangegeven dat dit uiteraard niet toelaatbaar was maar hij had dit kunnen kaderen in zijn alcoholproblematiek. Verzoeker is nooit gehoord geweest over deze beslissing zelf. Dit is in strijd met vermeld artikel 41 van het Handvest. Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnterpreteerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht. Er werd geen rekening gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 vreemdelingenwet. Minstens in samenhang tussen artikel 41 Handvest, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet dringt de vernietiging van de bestreden beslissing zich op. De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2. Gelet op hun nauwe samenhang worden beide middelen samen besproken.

Artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing steunt op artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde werd nagegaan of verzoeker beantwoordt aan de door artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: "Overeenkomstig de informatie in het administratief dossier is het koppel niet meer samen, daardoor is niet meer voldaan aan

de voorwaarde dat betrokkene zijn echtgenote moet komen vervoegen of begeleiden. Het is niet omdat betrokkene nog officieel gehuwd is met de referentiepersoon dat deze voorwaarden niet meer zou moeten zijn voldaan. Het is wel degelijk de bedoeling dat men, voor zover men verblijfsrecht wenst als echtgenoot, een gezinscel vormt met de referentiepersoon.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”

Verzoeker betwist niet dat dat hij niet meer samen woont met zijn echtgenote. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan thans nog samen met zijn echtgenote een gezinscel te vormen. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘begeleiden’ of ‘vervoegen’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoning strikt genomen niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044). Verzoeker kan gevolgd worden in zijn kritiek ter zake. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij vervolgens heeft onderzocht of er sprake is van een gezinscel (een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband) en de bewijzen heeft onderzocht die verzoeker had voorgelegd in het kader van financiële en affectieve banden met de referentiepersoon, zijn echtgenote. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd: *“Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers zijn familiaal leven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden inbreuken te plegen op de strafwetgeving. Wel integendeel, zijn partner heeft zelf ook reeds herhaaldelijk de politie moeten laten komen omdat betrokkene overlast veroorzaakte thuis. Ze wou eigenlijk ook niet meer dat hij nog in het huis verbleef. Gezien zijn eigen wangedrag tegenover zijn vrouw is het redelijk te stellen dat hij dat familiaal belang ook niet echt naar waarde schat en lijkt ons de beslissing hem het verblijfsrecht te ontzeggen omwille van redenen van openbare orde, een evenredige maatregel. Niets weerhoudt er betrokkene en zijn partner van, voor zover zij de relatie toch nog zouden willen verder zetten, deze verder te zetten op afstand of zich gezamenlijk ergens anders te vestigen. Wie weet kan het een nieuwe start zijn, zowel voor mijnheer als, desgewenst, voor het koppel. Een andere omgeving of gescheiden leven van elkaar, kan evengoed een andere dynamiek geven waardoor betrokkene zich alsnog kan herpakken, zijn leven terug op de rails krijgt, zonder steeds in conflict te zijn van justitie en politie. Niets sluit uit dat hij dan op termijn en voor zover mevrouw dit nog zou wensen, op een latere datum, nadat betrokkene heeft bewezen zich in zijn nieuwe woonplaats wel de kunnen houden aan de strafwetgeving, zich alsnog te herenigen in België.”* Bijgevolg wordt de aanvraag niet geweigerd omdat er geen samenwoning is met de referentiepersoon.

Verder verwijst de bestreden beslissing naar artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet om verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en verwijst hierbij niet alleen het aantal opgelopen veroordelingen, maar ook naar de aard, de intensiteit en de herhaling ervan, evenals naar het wangedrag ten aanzien van zijn echtgenote.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij tracht de misdaden waarvoor hij veroordeeld werd te minimaliseren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde wordt vastgesteld dat verzoeker geacht moet worden een werkelijke, actuele én voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op volgende vaststellingen:

- “- Op 12.03.2007 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 60 uur en een geldboete van 50 € x 5 = 250 € omwille van diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, diefstal, weerspanningheid.*
- Op 28.11.2011 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar wegens diefstal, diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging bij nacht.*
 - Op 16.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 26 € x 5.5= 143 € wegens diefstal.*
 - Op 9.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 26 € x 6= 156 € wegens diefstal*
 - Op 18.05.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 26 € x 5.5= 143 € wegens diefstal.*
 - Op 22.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Turnhout en bij verstek tot een gevangenisstraf van 1 maand, alsook een geldboete van 50 € x 5.5 = 275 € wegens diefstal*
 - Op 22.10.2012 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen en bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 100 € x 6= 600 €*
 - Op 24.04.2013 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve 4 maanden en een geldboete van 100 € x 5.5= 550 €, alsook een bijzondere verbeurdverklaring wegens verdovende middelen: bezit: handel: vervaardiging zonder vergunning.*
 - Op 5.06.2013 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging (herhaling)*
 - Op 25.04.2017 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden, geldboete 1000 € x 6= 6000 € met uitstel gedurende 3 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring wegens ‘Psychotropische stoffen, vervaardiging, bezit, handel (herhaling).’”*

De gemachtigde vermeldt in de bestreden beslissing in het kader van het onderzoek in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet: *“Tot daar de veroordelingen die opgenomen zijn in het strafregister van betrokkene. Raadpleging van de ANG databank wijst uit dat er sindsdien nog PV's zijn opgesteld omwille van diefstal, nl. 1 PV in 2018 en 2 PV's in 2019. In hoeverre betrokkene daarvoor vervolgd is of niet, mogelijks de zaken nog hangende zijn, daar hebben wij geen zicht op. Het geeft echter allerm minst een goede indruk. Het geeft de indruk dat mijnheer nog steeds niet op het rechte pad is. Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene door de jaren heen verschillende aliases heeft gebruikt. Aangenomen mag worden dat dit was bedoeld om de Belgische autoriteiten/politie op het verkeerde been te zetten. Het getuigt allerm minst van enig respect voor de Belgische autoriteiten.”*

Vervolgens wordt door de gemachtigde nader gemotiveerd om welke reden het persoonlijk gedrag van verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker betwist dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, daar de feiten die geleid hebben tot het vonnis van 25 april 2017 dienen genuanceerd te worden. Verzoeker betoogt dienaangaande: *“Aan de laatste veroordeling van 2017 door het Hof van Beroep in Antwerpen wordt in de bestreden beslissing veel belang gehecht. Nochtans werd ‘amper’ een gevangenisstraf van vier maanden opgelegd”.*

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen kritiek heeft op het vonnis van 25 april 2017, waarbij hij tracht de Raad een ander oordeel te doen vellen over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het in kracht van gewijsde gegane vonnis van het Hof van Beroep te Antwerpen. Het in kracht van gewijsde van het voormelde vonnis strekt zich uit tot de onlosmakelijk met het dictum verbonden motieven. De Raad is evenwel gebonden door het vonnis van 25 april 2017, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd en dus onontvankelijk is.

Verzoeker betoogt voorts dat zijn veroordelingen slechts “kleine vergrijpen” betreffen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in totaal tien keer werd veroordeeld voor onder meer diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, weerspanningheid en een bijzondere verbeurdverklaring wegens psychotropische stoffen, vervaardiging, bezit, handel (herhaling). De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medepllichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijke criminele onderneming kunnen volstaan

(RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld: *“Betrokkene is duidelijk een recidivist. Het is begonnen met ‘kleine vergrijpen’ nl. diefstal van 2 t-shirts en 4 mutsen in een boetiek (PV AN.12.LB.025659/2003 in het administratief dossier) maar het is geëscaleerd tot diefstal met geweld of bedreiging en uiteindelijk een drugsdelict. Betrokkene ging herhaaldelijk in beroep tegen zijn veroordeling. Op zich heeft hij uiteraard het recht om dit te doen, echter het getuigt niet van enig schuldinzicht om keer op keer in beroep nog te proberen zijn gelijk te halen of de strafmaat te verminderen. De kans is daarom reëel dat dit gedrag zich in de toekomst zal herhalen. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar beschouwd voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag.”*

Waar hij stelt thans voor zijn verslavingsproblematiek in behandeling te zijn bij de AA blijkt niet dat die behandeling enige vorm van effect heeft op verzoeker, aangezien hij op 23 december 2019, te weten na het indienen van huidig beroep, alweer het voorwerp uitmaakte van een administratief rapport illegaal verblijf wegens overlast en dronkenschap. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat eveneens rekening gehouden werd met verzoekers familiaal leven, de duur van zijn verblijf in het Rijk en zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er vóór het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging zou zijn gemaakt. Hij toont verder evenmin met een begin van bewijs aan in welke mate hij zijn echtgenote mentaal of fysisch zou ondersteunen bij haar gezondheidsproblematiek.

Waar verzoeker een schending van het hoorrecht aanvoert, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat de beslissing volgt op het indienen van een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie. Bij het indienen van de aanvraag had verzoeker de mogelijkheid om op nuttige en dienstige wijze voor zijn belangen op te komen door alle nuttige informatie aan de verwerende partij over te maken. Hij had eveneens de mogelijkheid om zijn aanvraag later te actualiseren.

In de mate verzoeker betoogt dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie, merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met: de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, het feit dat verzoeker in België een echtgenote heeft, de economische situatie van verzoeker, de mate van sociale en culturele integratie van verzoeker, en zijn medische toestand.

Verzoeker beperkt zich tot de kritiek dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de specifieke elementen van zijn dossier, zonder aannemelijk te maken met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging

uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Wat betreft de echtgenote van verzoeker stelt de gemachtigde op zich niet in vraag dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. De Raad volgt verzoeker niet dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven met de echtgenote heeft aangenomen. De gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging. Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote nog een gezinscel zouden vormen is bovendien niet aangetoond. Hoe dan ook heeft de gemachtigde de belangenafweging niet beperkt tot de aanvraag gezinshereniging maar heeft hij vastgesteld: *“Van een gezonde relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote kan niet worden gesproken, zij heeft reeds herhaalde keren interventie van de politie moeten vragen omdat de verstandhouding moeilijk was door het drank- en/of drugsgebruik van betrokkene. Alles wijst er op dat mevrouw betrokkene heel goed kent, hem steeds weer kansen heeft geboden. Overeenkomstig de laatste informatie waar wij over beschikken wenst mevrouw geen relatie meer te hebben met mijnheer, maar gezien het lijkt alsof het koppel in een knipperlichtrelatie zijn geraakt, kan mevrouw zich evengoed weer bedenken. Wij achten echter deze gezinssituatie ondergeschikt aan het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde en deden daarbij een evenredigheidstoets. Daarmee lijken ons de familiale belangen voldoende afgewogen.”*

Wat betreft de stiefdochter en stiefkleinzoon wijst de Raad erop dat het familiaal en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt immers vermeld: *“Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar beschouwd voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag.”* De verwerende partij moet in dit verband enkel nagaan of er sprake is van een daadwerkelijk en effectief beleefde gezinsband. Er blijkt niet dat er een afhankelijkheid is van de stiefdochter en stiefkleinzoon, die anders is dan gewone affectieve banden. Verzoeker brengt in dit verband ook geen enkel element aan. Een beschermingswaardig gezinsleven ten aanzien van de stiefdochter en stiefkleinzoon in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die aantonen dat de doorgevoerde belangenafweging en toetsing in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet als kennelijk onredelijk zijn te beschouwen. Er blijkt evenmin dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn miskend.

De twee middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC